

Lương Y của Người Bên Kia Chiến tuyến

phamtinanninh

Xin được đăng lại cuộc gặp giữa anh Bộ đội Bắc Việt và vị Bác sĩ Quân y VNCH.

Ngày đó, trong trận đánh ở Thành Cổ Quảng Trị, Mùa Hè Đỏ Lửa năm 1972, lúc đó anh Phạm Hùng Phong mới 19 tuổi đã bị thương nặng, có nguy cơ bị cắt bỏ hai chân và có thể mù mắt. Sau đây là câu chuyện của anh Phong kể lại với anh Vinh Nguyễn và Thọ Nguyễn.

Phong bị trúng 2 mảnh đạn, một mảnh vào đầu, một mảnh xuyên thái dương vào sau mắt phải, ngất đi. Do gãy 2 chân bởi đạn AR15 và nằm cạnh cửa hầm, không chạy được... Khi tỉnh dậy, anh thấy mình đang nằm trong một chiếc lều bạt của Thủy quân lục chiến (TQLC). Mấy người lính nói giọng miền Nam và giọng Huế đang lao xao quanh anh và cho anh uống nước. Một người lính đeo túi cứu thương cắm phập mũi kim vào vai anh để tiêm 1 liều chống uốn ván, rồi tiến hành băng bó các vết thương. Họ nói trong khi lục soát trận địa, thấy anh còn thoi thóp thở, họ đã khiêng anh về đây. Có lẽ quân Bắc Việt tưởng anh đã chết nên đã bỏ lại. Sau này gia đình anh còn nhận được "*Giấy báo tử là anh đã hy sinh ở mặt trận phía Nam*". Sau khi bị thẩm vấn qua loa, anh khai là Binh nhì thuộc Trung đoàn 48, F320B, họ đưa anh lên xe tải cùng 1 số tù binh khác và chở về Huế. Trong số tù binh đó anh nhìn thấy khoảng 10 đồng đội cùng C1 E48, có cả Đại đội trưởng Mai người Hải phòng, Trung đội trưởng Đông, và cậu Sơn cùng đơn vị huấn luyện... Nhưng tất cả đều khai là lính mới và được bổ sung vào Thành đêm qua nên không ai biết ai cả. Xe TQLC (Thủy Quân Lục Chiến) chở anh vào nằm ở Bệnh viện Nguyễn Tri Phương 2 ngày, thấy vết thương khá nặng, họ lại đưa anh ra sân bay Phú Bài tải thương về Đà Nẵng. Trên chiếc máy bay C130, các Bộ đội Bắc Việt bị thương nặng không ngồi được, nên ghế ngồi đã được tháo hết, khoang máy bay được cải tạo thành những giá để cố định băng ca, có 5 tầng giá như vậy. Băng ca với thương binh được đẩy vào theo đường ray, rồi xếp lên các giá nằm ngang như xếp sách trong thư viện.

Hạ cánh xuống sân bay Đà Nẵng, trong khi chờ xe tải ra chờ đi, anh tò mò ngắm nhìn cảnh vật xung quanh. Đúng là 1 thế giới khác hẳn, ồn ào ầm ĩ, đầy ngập vật chất và kỹ thuật hiện đại... Xe tải nhà binh chở anh về Tổng y viện Duy Tân điều trị. Đó là 1 Quân y viện rất lớn, chủ yếu điều trị thương binh VNCH, nhưng cũng có **một khu dành riêng để điều trị thương binh tù binh Bắc Việt**. Khu vực này có Quân cảnh canh gác, còn lại thì không có gì khác biệt trong cách đối xử. Các anh được hưởng quy chế Tù binh của Liên Hợp Quốc, 1 USD/ngày, còn các chế độ bệnh viện, thuốc men, ăn uống... thì cũng như Thương binh VNCH vậy. Trong thời gian điều trị ở Tổng y viện Duy Tân (Đà Nẵng). Ở đó, các thương bệnh binh Bắc Việt được điều trị trong một khu riêng có hàng rào thép gai, do quân cảnh canh gác. Nhưng chiều chiều, các thương binh VNCH vẫn kéo đến bên hàng rào bắt chuyện với các tù

Gia đình Bs Khánh khi ở Mỹ (ảnh do anh @HaiVu Đinh cung cấp)

binh Việt Cộng và họ hay mang thuốc lá cho các anh. Anh Phong và nhiều anh em tù binh khá ngỡ ngàng trước sự thân thiện của những người đồng bào từ phía bên kia. Chân anh Phong bị gãy nên phải bó bột, người ta còn khoét 1 lỗ để thay băng cho vết thương phần mềm ở cẳng chân. Bác sĩ Quân y chăm sóc anh Phong **tên là (BS) Khánh**. Ông đã làm tất cả để anh không bị cưa chân và khoét mắt". (Vinh Nguyễn lưu bút) Đây là những hình ảnh đã lưu lại trong ký ức của anh Phạm Hùng Phong suốt mấy chục năm qua: Những ngày nằm đó điều trị (khu điều trị thương binh là tù binh nằm cuối dãy nhà, tách biệt với khu điều trị thương binh VNCH) tôi nhớ là khoảng ba tháng trời."Chiều nào nhìn qua cửa sổ tôi cũng thấy Bs Khánh đi về. Lúc này ông đã cởi bỏ áo blouse trắng và mặc bộ quân phục có mấy bông mai trên ve áo. Tôi cứ nhớ mãi hình ảnh ông leo lên chiếc Vespa Sprint chạy đi".

Hình ảnh đó theo anh Phong mãi, anh nhờ bạn bè, người quen dò hỏi tin tức Bs Khánh nhưng vô vọng. Anh Phong cũng đã nhờ bạn bè FB tìm hộ bác sĩ Khánh và nghe nói đang định cư bên Mỹ. Vào năm 2010, anh đã sang Mỹ và tìm đến Quận Cam dò tìm Bác sĩ Khánh để tri ân.

Nhưng tiếc thay, đáy biển mò kim, không thể nào tìm được – Tất cả chúng ta ở đây, ai cũng mong cuộc hội ngộ này xảy ra!

Khi nghe câu chuyện này, năm 2019, mình đã đăng lại và cũng dò hỏi một số người quen có cha là sĩ quan VNCH với hy vọng có ai đó biết ông Bác sĩ Quân y tên Khánh. Nhưng thất vọng. Cho đến cách đây vài ngày, khi anh Phong nhờ mình đăng thông tin "***Tim người anh họ hiện sống ở Mỹ***" thì may mắn thay, có một người giúp kết nối với Bs Khánh. Vậy là sau 53 năm có duyên gặp gỡ và cũng khoảng hơn 30 năm tìm kiếm, cuối cùng anh Bộ đội có gương mặt thư sinh như trong ảnh đã gặp lại vị ân nhân của mình để bày tỏ lòng biết ơn vô hạn.

(Nguyễn Thọ lưu bút)

Tối qua, anh Phong đã gặp Bs Khánh qua điện thoại. Do sức khỏe của Bác sĩ không được tốt, anh Phong đã nhắn tin và nhờ Chị (vợ của BS Khánh) đọc cho ông nghe. Anh viết:

"Em kính chào anh Khánh, cựu bác sĩ tổng y viện Duy Tân – Đà Nẵng, anh chắc không thể nhớ hết các bệnh nhân cựu quân nhân VNCH dịp mùa hè đỏ lửa 1972 mà anh đã cứu chữa, càng không thể nhớ đến "thằng tù binh VC" bị gãy 2 chân và hư 1 mắt là em... Em vẫn nhớ như in hàng sáng, anh đi thăm khám cho các bệnh nhân tù binh rất tận tình, chu đáo, vết thương chân (gãy 2 xương) phải khoét 1 ô bột ở cẳng chân để thay băng hằng ngày, anh còn phát hiện 1 con mắt của em bị hư do mảnh đạn bắn vào, anh cho thuốc bổ mắt..."

Hành động thật nhân đạo, tình người của các y bác sĩ VNCH em không bao giờ quên... Sau bao năm em dò hỏi và nhờ cộng đồng mạng tìm anh, đến hôm nay được gặp anh thì không may anh lại đang đau ốm không nói chuyện cùng nhau được, em rất buồn và thương anh... Em sẽ cố gắng năm 2026 sẽ đi Mỹ để ghé thăm anh và gia đình nhà mình... Em xin tặng anh tấm hình em chụp năm 1972 trước khi gặp anh 2 tháng. Nhờ anh cứu em mới có được như ngày hôm nay. Em kính chào Anh".

Đáp lời của anh Phong, do ốm nên Chị (vợ Bs Khánh) nói lời cảm ơn anh Phong đã nhớ đến gia đình và hy vọng nếu có duyên thì mong sẽ gặp lại. Và Chị cho biết, khi nghe vợ đọc những lời nhắn gửi của anh Phong, Bs Khánh đã mỉm cười rất tươi. Tôi tin là vị bác sĩ nhân đức này không bao giờ ngờ được có một tù binh Việt cộng luôn nhớ đến ông với lòng biết ơn vô hạn như vậy. Nụ cười của ông cho thấy ông đang vui và cảm thấy ấm áp vô cùng về cuộc đời hành nghề cứu người của mình.

(lưu bút bởi Vinh Nguyễn và Thọ Nguyễn).

Như mọi người đã biết, câu chuyện về anh Phạm Hùng Phong bị thương nặng và được cứu chữa bởi "Lương Y khác chiến tuyến" chỉ là một trong những trường hợp Bộ đội Bắc Việt được Quân y Miền Nam chăm sóc. Tuy vậy, tôi vẫn đăng lại câu chuyện đầy tính nhân văn này để lan toả trọn vẹn một câu chuyện đẹp và thêm ý nghĩa nhân ngày Thầy Thuốc Việt Nam.